Papanat

Uudelleensyntymä

A Telttaveikko production

Palokan Partiolaisten
-kuulumisia
-tapahtumia
-partioiluja

Voto-maraton pähkinänkuoressa

Votomaraton on jokavuotinen 24-tuntinen kisa, jossa otetaan ryhmittäin kuvia tunnin välein julkaistavista aiheista. Aina ennen Voto on järjestetty jollain paikkakunnalla, ja porukkaa ympäri Suomea kerääntyy sinne.

Tänävuonna Voto pidettiin etänä Discordissa sattuneista syistä. Idea etänä kisaamisesta tuntui ihan toimivalta, mutta se toteutettiin odotettua heikommin. Tuomarit eivät antaneet selkeitä sääntöjä, ja kuvien pisteytys oli useiden mielestä vähän outoa.

Kisaaminen ei sinänsä ollut niin erilaista viime vuosista mutta kuvat lähetettiin Discordiin, kaikki osallistujat näkivät toistensa kuvat ja usein ottivat vähän liikaakin "inspiraatiota" muiden kuvista.

Palokan partiolaisista oli tänä vuonna kisaamassa kaksi joukkuetta, Possujuna sekä Jyrki ja Neposet, kumpikaan joukkueista ei voittanut mutta hauskaa molemmilla oli, ja sehän on jo puoli voittoa.

Alla on tosin kuvia vuoden 2019 Kuopion votosta, jossa Jyrki ja Neposet nappasivat pisteissä kakkossijan ja voiton kategoriassa “Paras kokonaisuus” jossa kuvat arvosteltiin yhtenevyyden perusteella. Joukkueen maskotti Noponen löytyy jokaisesta kuvasta, silloin tällöin pitää vain katsoa tarkemmin.

Partiomarssi

3:30

Doris

Staying Alive

Tulikettujen retkiruokatestailu

Tuliketut testasivat erilaisia valmisruokia retkille vietäväksi. Tässä heidän mielipiteensä ruuista!

Italialainen minestrone (Keskellä alhaalla)
Hinta: 1,05 €
Maku: 8/10, turhan vetinen, liiallisen tomaattinen, maultaan aidosti italialainen
Hinta-/laatusuhde: 10/10, halpaa ja hyvää
Söisitkö uudestaan? Kyllä!

Katkarapukeitto (Vasemmalla)
Hinta: 1,35 €
Maku: 5/10, liian vahva tilli, epämiellyttävä koostumus, syötävä JOS pakko…
Hinta-/laatusuhde: Tulisi olla halvempaa laatuun nähden
Söisitkö uudestaan? En, ellei pakoteta.

Pasta Bolognese (Keskellä ylhäällä)
Hinta: 8,95 €
Maku: 7,5/10, limainen koostumus, liiallisen tomaattinen, ei näytä houkuttelevalta
Hinta-/laatusuhde: Liian kallis laatuun nähden
Söisitkö uudestaan? Kyllä (tarjottaessa, en ostaisi)

Vegan tikka masala (Vasemmalla)
Hinta: 7,95 €
Maku: 5/10, huono koostumus, paljon vahvoja mausteita (mm. liikaa suolaa), täyteläinen
Hinta-/laatusuhde: Todella kallis makuun & koostumukseen nähden
Söisitkö uudestaan? En

Syysleiri Javisst'20

Palokan partiolaiset järjestivät Keuruun Isohiekassa syysleirin 4–6.9.2020. Leirin johtajina toimivat Eve ja Veera, ja leiri jäi vuoden ainoaksi koronatilanteen peruessa Joululeirin. Joka tapauksessa leiri meni esimerkillisesti tilanteen huomioiden, varsinkin jos jätetään mainitsematta pieni ongelma erään teltan kanssa ensimmäisenä yönä.

Lauantai meni ongelmitta ja hyvällä partiohengellä, ja iltaohjelmassa Evelle ja Veeralle, leirin johtajille, myönnettiin II-luokan Mannerheim-solki esimerkillisestä johtajuudesta & partiotoiminnasta.

(Kuvassa Vas. Veera, Eve, Jani ja Tuuli)

Sunnuntai, kuten aina, oli lähtöpäivä, ja leiri kokoontui vielä yhdelle yhteiskuvalle

Ryske’19, esiripun takana

Moni varmaan muistaa kesällä 2019 olleen Ryske-19-leirin. Melkein yhtä moni varmaan muistaa leirin kolme suurta yhteisohjelmaa: Alkusoiton, Välisoiton ja suurensuuren, tosin sateessa pidetyn Loppusoiton. Mutta kuinkahan moni tietää, miten ajoissa suunnitteleminen ja rakentaminen aloitettiin?

Koska Viivi Keinänen ja Matias Korhonen olivat leirin yhteisohjelmapäälliköt, ja satun olemaan Viivin pikkuveli, niin sain aika yksityiskohtaisen katsannon siihen, mitä kaikkea ison ohjelman suunnittelu ja tekeminen sisältää ja mitä vaiheita siinä on.

Aivan ensimmäinen vaihe alkoi jo noin vuosi aiemmin, kun ohjelmaa alettiin käsikirjoittaa ja valita kappaleita, joita ohjelmassa haluttiin esittää. Käsikirjoitusprosessi ei vienyt kovinkaan pitkään ja sen jälkeen alkoi näyttelijöiden ja muiden tekijöiden värvääminen sekä harjoittelu.

Koska me näyttelijät asuimme eri paikkakunnilla, oli harjoitteleminen aika vaikeaa ennen itse leiriä. Treenasimme kohtauksia googlen meetsissä ja saimme ohjaajaltamme (siis Viiviltä) palautetta näyttelemisestämme missä roolissa milloinkin.

Jossain kaiken harjoittelemisen ja käsikirjoittamisen välissä Viivi oli ehtinyt pestata leirille musiikkimestariksi Matias Jääskeläisen, ja tämä oli Korhosen kanssa alkanut säveltää leiribiisiä. Yhtenä päivänä sain Matiaksilta viestiä, haluaisinko soittaa kitaraa biisin äänityksessä. Totta kai halusin, mutta en tajunnut, että se tarkoittaa matkaa Tampereelle studiolle. Leiri alkoi lähestyä, ja sitä mukaa kiihtyi myös harjoittelutahti.

Viivi ja Matias alkoivat hamstrata leirille rekvisiittaa, ja ennen kuin huomasinkaan, oli meidän kotimme täynnä pahvilaatikoita, joissa oli kaikkea mahdollista: Viittoja, haarukoita, lasipurkkeja, keijunsiipiä ja suodatinkangasta. Pieneen päähäni ei mahtunut, mihin ihmeessä kaikkia tavaroita tarvittiin, saati miten tavarat saataisiin Leiripaikalle.

Lopulta leiri alkoi. Viivi ja Matias olivat jollain taikakeinolla saaneet kuin saaneetkin kaikki tavarat paikalle. Rakennusleirin ensimmäisenä päivänä paikalla ei ollut juuri ketään, vain muutamia leirin johtohenkilöitä. Aloimme rakentaa Maestron tornia ja muuta rekvisiittaa periksiantamattomalla tahdilla muutaman henkilön voimin, ja muutama leiriä varten hankittu porakonekin simahti meidän vääntäessä ruuveja kiinni lautoihin.

Muutama päivä eteenpäin ja melkein koko yhteisohjelmatiimi oli jo saapunut leirille. Tapasin ensimmäistä kertaa näyttelijät, joiden kanssa olin jo monta kuukautta netin kautta tekstejä harjoitellut. Aika tuntui olevan vähissä, alkusoittoon oli vain muutama päivä, ja lavakin oli vasta rakentumassa. Kovalla muutaman päivän mittaisella yömyöhään jatkuneella harjoittelulla alkusoitto saatiin kuitenkin kunnialla läpi.

Alkusoitosta saamamme itsetuntoboostin ansiosta välisoiton harjoittelu ja esittäminen meni jo kuin vanhoilta tekijöiltä. (Tosin ehkä asiaa auttoi puolustusvoimien soittokunta, joka sain noin puolet esitysajasta.) Treenaaminen alkoi sujua, ja alkusoiton valtavan työmäärän ansiosta ryhmälle oli kehittynyt tiivis yhteishenki, joka auttoi paahtavassa kuumuudessa työskentelyssä.

Suuren loppusoiton esityksessä minun oli määrä soittaa didgeridoota. Siinä oli vain yksi ongelma – en osannut. Näyttelemisen ohella käytin siis osan päivästä suu torvessa päristäen ja yrittäen saada ääntä aikaan, mikä lopulta onnistuikin.

Loppusoiton aamuna satoi ensimmäistä kertaa koko viikkoon vettä. Kaikkialla oli märkää ja kylmää ja ketään ei olisi huvittanut esiintyä. Kuitenkin luvattu mikä luvattu, ja loppusoitto soitettiin läpi puhallintaistoa ja suurta haarukkamittelöä myöten, ja projektin jälkeen otettiin yhteiskuva kylmissään, uupuneina ja onnellisina. Jäljellä oli kuitenkin vielä yksi suurimmista hommista: purkaminen.

Illalla loppusoiton jälkeen purettiin sekä lava että suuri näyttö, joka oli ollut auttamassa lavalle näkemistä. Maestron suurenmoinen torni kannettiin keskelle leirisuoraa parhaana leirijäynänä ikinä, ja leiriportin kuusi koristeltiin ylijääneillä joulukoristeilla. Seuraavana aamuna purkaminen aloitettiin toden teolla: kaikki pienenpienikin rekvisiitta kerättiin takaisin samoihin pahvilaatikoihin ja maestron torni kannettiin leirisuoralta takaisin puutyöpajalle. Lopulta rekvisiitta oli taas ahdettu autoihin ja leiriltä päätiin lopulta kotiin hengissä, tosin väsyneinä.

Vili Keinänen, lavalta tuttu

Amerikan jamboree, 2019

Vuoden 2019 partiolaisten maailmanjamboreelle osallistui meidän lippukunnastamme Aake Korhonen. Hän osallistui leirille leiriläisenä, ja hän haluaa jakaa meille leirikokemuksensa:

”Partiolaisten maailmanjamboree on joka neljäs vuosi järjestettävä maailman suurin partioleiri, jolle osallistuu partiolaisia melkein kaikista maailman maista. Vuonna 2019 jamboree järjestettiin Yhdysvalloissa, ja tälle leirille osallistui noin 50000 ihmistä. Jo pelkästään osallistujien valtava määrä tekee jamboreesta hyvin erilaisen partioleirin, mihin meillä suomessa on totuttu. Pääsin itse tutustumaan tähän leiriläisenä, ja voin kertoa, että se oli yksi elämäni parhaimmista kokemuksista.

Ennen leiriä olin mukana kolmessa ennakkotapaamisessa leirilippukuntani kanssa, jossa kävimme läpi kaikkia tärkeitä asioita leiriin liittyen, kuten loimme leirilippukunnan säännöt sekä kävimme läpi leirin erilaisia käytänteitä. Samalla myös tutustuimme leirilippukuntamme ihmisiin, joidenka kanssa tulisimme viettämään seuraavan puolitoista viikkoa leirillä. Ennakkotapaamisilla myös varmistettiin, että jokaiselle on leirilippukunnassa tuttuja henkilöitä, eikä kenenkään tarvitse olla yksin. Keskustelimme myös erityisesti varainhankinnan keinosta, sillä leirin hinnaksi muodostuisi 3000–4000 € valitusta matkan tyypistä riippuen.

Ennakkotapaamisten, sekä puolentoistavuoden intensiivisen valmistelun, odottamisen ja varainhankinnan jälkeen tuli aika lähteä vihdoin leirille. Leirille siirtyminen tapahtui erillisissä lentovartioissa, joissa sain myös uusia tuttavuuksia ympäri suomen. Siirtyminen leirille oli melko raskasta, sillä lennot kestivät menomatkalla yhteensä noin 11 tuntia, jonka jälkeen oli vielä noin kolmen tunnin bussimatka leirialueelle. Aikaerorasitus myös vaati veronsa ensimmäisinä vuorokausina, mutta siihen onneksi tottui nopeasti. Lopulta saavuimme leirialueelle hieman väsyneinä, mutta samalla intoa täynnä odottaen tulevaa leiriä.

Saavuttuamme leiripaikalle ei vastassa ollutkaan se perinteinen suomalainen mäntykangasmetsä, vaan suuri valmiiksi rakennettu leirialue. Summit Becher Reserve on yhdysvaltain poikapartiolaisten omistama leirialue, joka on ohjelma-alueet mukaan luettuna yli 28000 hehtaarin kokoinen kompleksi suurleirien järjestämiseen. Leirilippukuntien alueet koostuivat avoimista nurmikentistä, joille oli osoitettu jokaiselle leirilippukunnalle oma alueensa. Omassa leirilippukunnassa lopulta vain majoittauduimme sekä valmistimme yhteisesti omat ruoat. Lähes kaikki muu aika kului joko ohjelmalaaksoissa ympäri leirialuetta, tai yhteisissä ohjelmissa. Osa ohjelma laaksoista sijaitsi todella kaukana omasta leiristä, joten leirialueella kulki myös keltaisia koulubusseja, joilla pääsi kulkemaan kaukaisimpiin kohteisiin. Tästä huolimatta kävelyä tuli keskimäärin yli 10 km päivässä jokaiselle osallistujalle.

Normaali leiripäivä koostui itse valituissa ohjelmissa käymisestä sekä mahdollisista yhteisistä ohjelmista. Ohjelmalaaksoissa oli valittavissa vaikka mitä vesiesteradasta haulikkoammuntaan ja ohjatuista ohjelmista itsenäiseen tutustumiseen esimerkiksi partioliikkeen historiaan partiomuseossa. Ohjelmaan osallistuminen oli siten hyvin vapaata, ja kavereiden kesken sai päättää minne halusi minäkin päivänä mennä. Päivät oli hyvä kuitenkin suunnitella ennakkoon, sillä suosittuihin ohjelmiin oli pahimmillaan useiden tuntien pituiset jonot.

Yhteiset ohjelmat iltaisin olivat todella mieleenpainuvia, eikä niiden toteutuksissa ollut säästelty. Yhteisissä ohjelmissa oli usein mukana koko leiri, ja kymmenien tuhansien leiriläisten kokoontuminen yhteiseen iltaohjelmaan oli todella vaikuttava kokemus. Leirin aikana järjestettiin myös alaleirikohtaisia iltaohjelmia, joihin osallistui parhaimmillaan parituhatta ihmistä, mikä osallistujamäärältään vastannee jo normaalinkokoista suomalaista piirileiriä.

Leirillä aika kului todella nopeasti eikä aikaakaan, kun tuli aika lähteä kotiin. Poistuminen leirialueelta oli lievästi sanottuna hektinen, mutta lopulta oma bussi löytyi yhdessä tutun lentoryhmän kanssa. Kotimatka oli lähes samanlainen kuin tulomatka, mutta osalle suomen joukkueesta tuli muutamia mutkia matkaan, mutta niistäkin lopulta selvittiin ja kaikki pääsivät turvallisesti takaisin suomeen. Suomeen saavuttua oli hetken aikaa tyhjä olo, kun kahden viikon aikana tutuksi tullut ympäristö oli muuttunut takaisin tutuksi arjeksi, mutta lämmin muisto leiristä oli kaikilla kirkkaana mielessä.

Kokonaisuudessaan koko leiri oli upea ja jokaiselle varmasti unohtumaton kokemus. Jokaiselle, joka harkitsee jamboreelle lähtöä, sanon että lähde. Et tule mistään löytämään sitä fiilistä ja ympäristöä, jonka tulet jamboreella kokemaan. Vaikka päätös jamboreelle lähdöstä voi muodostaa suuren taloudellisen rasitteen, on se osallistujalle jokaisen euron arvoinen kokemus. Seuraava jamboree järjestetään vuonna 2023 Etelä-Koreassa. Toivon että jokainen meidän lippukunnastamme jamboreelle haluava pääsisi lähtemään ja saamaan sieltä eväitä omalle partiouralleen kuin koko elämään.”

BANG!

Vuosia sitten tehty satunainen löytö Jyväskylän Fantasiapelikaupasta

Partioon sisältyy paljon oppimista ja hiki hatussa tekemistä, sehän on selvää, mutta aina silloin tällöin on tilaa parille pelille tai leikille, joista koko porukka voi nauttia yhdessä. Henkilökohtaisesti en ole kuitenkaan näinä kymmenenä vuonna törmännyt yhteenkään yhtä hauskaan ja helppoon peliin, josta saa irti niin paljon pienellä tuurilla ja englannin kielitaidolla. BANG! The Dice Game on ollut rinkassani monesti ennen puukkoa ja tulentekovälineitä leirille/retkelle pakatessa. Olen opettanut sen monelle ryhmälle, enkä ole vielä kuullut negatiivista palautetta.

Kaikessa yksinkertaisuudessaan BANG! tuttavallisemmin Bang, on helppo peli villin lännen teemalla. Jokaiselle jaetaan roolikortti, joka kertoo pelisi tarkoituksen. Sheriffi apulaisineen metsästää kaikkia muita, ja jos sheriffi eliminoidaan, he häviävät. Lainsuojattomien ainoa voittotapa on eliminoida sheriffi, ja luopion on tarkoitus varmistaa, että hän ja sheriffi ovat viimeiset pelissä, ja siten eliminoida sheriffi. Eli kaikki ovat sheriffin perässä ja sheriffi on kaikkien perässä.

Jokaisella pelaajalla on myös hahmokortti, joka kertoo pelaajan erikoiskyvyn ja elämäpisteet. Peliä pelataan heittämällä viittä noppaa, jotka kertovat mitä vuorolla saa tehdä. Ampuminen ja parantaminen ovat yleisesti käytetyimmät, mutta välillä dynamiitti saattaa räjähtää naamallesi, intiaanit voivat hyökätä tai joku voi kaivaa mukanaan kantamastaan hauta-arkusta konekivääri.

Olemme pelanneet Bangiä jo vuosia, se on lyhyt ja hauska peli, joka on mielestäni lähes pakko omistaa ja esitellä perheelle, kaveriporukalle tai vaikka sille satunaiselle seikkailijalle, jolla on historiaa lauta- ja korttipelien kanssa, ja joka jotenkin ihmeen kaupalla päätyy tuhoamaan neljä tai viisi pelin veteraania ensimmäisellä pelikerrallaan.

Viimeiset sivut

Jennin PaPa sukkien neulomiskaava

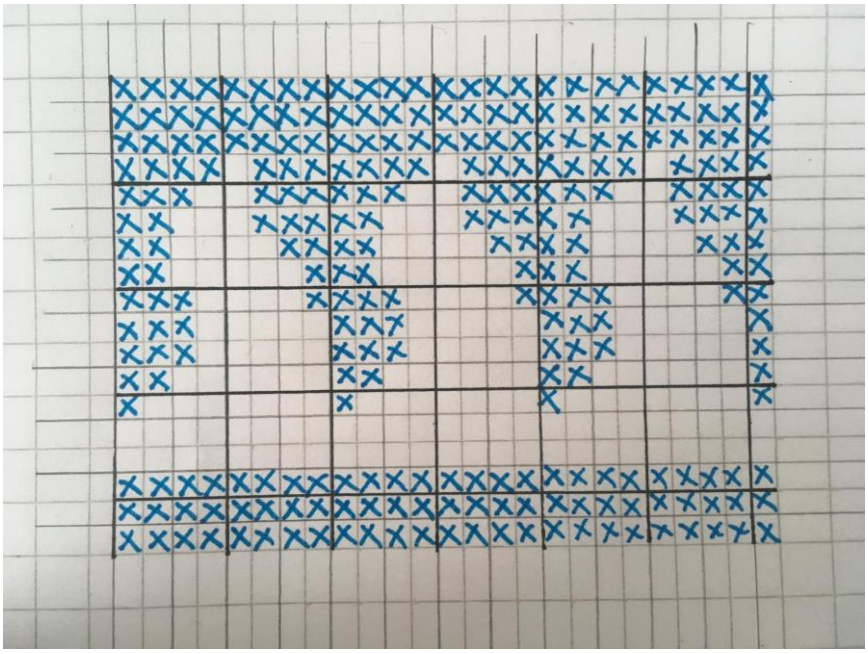

Javisst’20 Ryhmäkuva paremmalla laadulla

Kiitokset ja tekijät

Kiitos PaPan johtajistolle lippukunnan pystyssä pitämisestä vuonna 2020, ja uusien huivien toimittamisesta, tätä on odotettu.

Kiitos Palokkalaisillekkin kuluneesta vuodesta, ja tervetuloa takaisin partioon joulun jälkeen.

Ja kiitos lukijoille, eli luultavasti Palokan kotiväelle, jotka jaksavat tukea nuoria partiolaisiamme, kuljettaa heitä retkille ja leireille jne.

Lehden tekivät Telttaveikot

Votomaraton pähkinänkuoressa, Tuukka Virmasalo

Tulikettujen puhtaaksikirjoitus ja suurin osa kuvista, Niilo Peltonen

Ryske BTS, Vili Keinänen

Amerikan Jamboree, Aake Korhonen

BANG! Ja puhtaaksikirjoitus, Joonas Peltomäki